

Vanha loppuun saatettu tarinan pätkä. Siitä on kulunut jo vuosia, mutta se jätti arvet. Syvät parantumattomat arvet, mutta aika parantaa haavat. Muistan sen, kuin eilisen. Olin tulossa kotiin. Ilta oli pimennyt ja talvi saapunut. Kävelin yksin keskellä ei mitään. Keskellä pimeää metsää, jonka puut vaikuttivat siltä että ne kumarsivat jollekin isolle ja mahtavalle tässä pimeässä maailmassa. Jatkoin kävelyä kuun noustessa taivaalle, hohtavana ja valkoisena, kuin hanki edessäni. Hymyilin, sillä se oli kaunista. Hanki joka hohti valkoisia timantteja kuun loisteessa. Toivoin, että tämä hetki voisi vain jatkua ja jatkua. Eihän minua odottanut ketään kotiin. Olin yksin pimeässä maailmassa. Tuuli suhisi puiden oksissa ja tuntui, kuin taivaan tähdet olisivat laulaneet minulle laulujaan tuulen kuiskiessa salaisuuksia. Kävelin ja kävelin, kuullen yhä tähtien laulun korvissani. Edessäni oli aukio jonka keskellä oli pehmeästä puuterilumesta kasattu kasa. Minua alkoi väsyttää ja ajattelin istahtaa kasalle lepäämään hetkeksi vain. Kävelin kasan luo ja istahdin sille. Suljin hetkeksi silmäni. Äkkiä avasin ne, koska silmäluomieni läpi paistoi kirkasta ja lämmintä valoa. Edessäni seiso i nuori tyttö valkoisessa mekossa mustat hiukset auki. Tyttö hymyili kaunista hymyä ja ojebsi kätensä, kuin sanoen: "Tule luokseni." Hymyilin ja tartuin käteen. Käsi oli lämmin ja pehmeä. Yhdessä, minä ja tyttö nousimme kohti kuutamaoa ja tähtitaivasta. Alhaalla makasi pieni ruumiini hymy huulillaan. Ja niin se kaikki tapahtui. Tyttö otti minut hoiviinssa ja lupasi etten olisi enää koskaan yksin pimeässä maailmassa. Kiitos.